

Diàlegs i mòbils

Un relat de: [DoctorWho](#)

(Estic mal situat, des d'aquí no puc veure res. Molta estovalla blanca i coberts relluents, molt cistellet amb panets diferents, molta tonteria fina, com a ells els agradava... quin parell! Les postres i el gamarús del Manel encara no s'ha decidit. S'està angoixant, li vec a la cara, el conec massa bé. Ha rebregat el paquet de Camel i no fa més que mirar per tot arreu com si busqués la sortida d'incendis del restaurant. I jo aquí, mirant-lo amb la flema que em caracteritza quan en el fons m'estic impacientant. Tranquil... no he de fer res més que esperar-me i mentre, observar-lo relaxadament. Sóc un cabró i el Manel ho sap, per això em fa anar per tot arreu amb ell. Un cabró intel·ligent. Gràcies a mi l'empresa ha incrementat els seus guanys en aquests darrers mesos. Quina empresa però? Ha!, si en Manel sabés!. Es pensa que amb mi fa negocis, i tant que en fa!.. bé, més en faig jo!.. evidentment és la meva empresa, no pas la d'ells la que ha cotitzat més en borsa. Jo no estic per òsties. Si sóc aquí és per la meva.. mmm... com li diuen ara? Assertivitat. Transmeto les paraules adequades, precises en els moments oportuns, res més, és qüestió de saber estar, el do de la ubiqüitat. Tant sols amb la meva presència aporto més diners que el llepaculs del sotsdirector, estic sempre a mà per contactar amb les millor ties de la ciutat, callo quan considero que és millor no informar i quan hi ha un problema difícil, per estrany o urgent que sigui, em tenen a mi, què més poden demanar?

Potser hauria de fer algun senyal al cambrer perquè porti una altra ampolla de vi. Al Manel li cal una empenta, sempre li calen empentes a aquest!. Fins i tot per deixar a la Sara vaig haver de donar-li un cop de mà.... sort de les meves trucades inoportunes.. Òstia!, m'ha semblat veure a la... no, no pot ser..)

(No sé si no m'ha vist o... s'ha fet el despistat? He arribat a desconfiar tant d'ell que no faig més que malpensar. Sempre enviant missatgets davant meu a desconegudes, xiuxiuejant-los paraules dolces, apropant-se a elles, tant!, trencant la barrera dels perfums cars de sota els lòbuls de les seves orelles i arribant a respirar l'olor dels seus porus, acaronent-los descaradament les galtes plenes de maquillatge i apropant-se sempre perillosament a tots els llavis molsuts que trobava, fins tocar-los subtilment...

No, no m'ha vist. Si ho hagués fet no hagués pogut reprimir-se de fer algun comentari sarcàstic sobre qui era o deixava de ser el meu nou acompanyant. En Joan!, tant tranquil com és, no hagués entés res de res del què passava, i segurament s'hagués preguntat com era que aquell tipus es gastava tant mala bava i feia aquells sorollets tant molestos. Per sort tinc a la dona del Joan al davant que em tapa ... no em pot veure. El perill ha passat. Ara només ens queda marxar abans que ell, però no ho tinc clar.. comença a impacientar-se. Segur que deu estar pensant la manera d'engatusar a algú, com va fer amb mi. Qué idiota que vaig ser! Fins i tot em va fer creure que estava enamorat: missatges romàntics a la feina, paraules dolces amb veu seductora... Apa que la Sara també!, la molt fleuma vinga a explicar a les seves amigues que havia fet sort!. La sort la va fer quan va marxar i va deixar al Manel i les seves indecisions. Però jo m'he quedat. Si sabés... ara ella tant feliç amb el Paolo plantant vinyes a Itàlia. I jo aquí, agafada a la darrera oportunitat, cagada de por per si em quedo sola per sempre. En Joan, és tant amable... ui ara em sembla que té una trucada... ai, és la Sara...)

- Hola Sara, filla. Com et trobes?... Si, si. La mare és aquí, al meu davant. Ara te la passaré, espera... Si, si... ja sé que heu de parlar de coses vostres. T'han fet l'eco, ja?... D'acord, ja sabrem el sexe quan neixi, ja saps que a mi m'és igual, mentre tot vagi bé. Bé, m'gradaria que fos un nen, un hereu... mmmm... Com està en Paolo? com li va amb les vinyes?... Mmmm... El cap de setmana que ve... si, si.. podem agafar un vol per venir a veure-us, us va bé, doncs?. No et vull fer empipar, però heu arreglat el tema del pis de Barcelona amb el Manel?... Si, si que l'he vist... de fet ara el tenim a la taula del davant... si, si... la vostra taula... la que dóna a la finestra... No sé què coi hi fa, està sol. Si... bé, està amb el mòbil... se'l veu indecís, deu esperar una trucada d'algun dels seus negocis, ja saps... Mira-te'l ni s'ha dignat a saludar-nos, després de tots els quartos que li vam deixar... Ara està trucant a algú... No, no et preocupis per mi, que no em poso nerviós... Ai, filla... espera, espera... et passo a la mama. Records pel Paolo.

...

- Si. D'acord. Accepto la seva proposta. En necessitaré uns quants kilos. No sé exactament quant, el necessari fer a fumigar sobre dues-centes hectàries... Si, si... són vinyes... No sé... el tècnic ho sap prou bé... per destruir-les, és clar!... però que sembli alguna mena de plaga... Com diu que funciona això? Llencen mil·lers d'ous microscòpics i després tot segueix el seu cicle natural... ah! Ja entenc... No, no cal que em doni més detalls, per això he contractat a l'enginyer agrònom... possis en contacte amb ell... Escolti, escolti... que no em sent? ...

(Per fi, s'ha decidit aquest calçasses. Em sembla que la meva funció s'ha acabat. Si, si... aquella és la... Ara ho vec... Perfecte... Tot surt com havia volgut... Sóc un mestre... Ara només he de cridar l'atenció de la... Ja sé, em posaré a vibrar amb aquell brunzit tant desagradable...)

- Eh!, hola?... Merda de mòbil! Ja n'estic fart! A la merda!, només m'ha donat que maldecaps... Cambrer!... Si, si portim el compte... Si us plau, llenci també el mòbil... és molt vell i m'ha deixat tirat enmig d'una conversa molt important... i ara fa aquest soroll tant molest... Sap des d'on puc trucar?... Gràcies, al fons a l'esquerra... Bé. Portim el compte allà...

(M'esta avisant!! I tant que m'havia vist!... Eh? Però que fa el cambrer? se l'emporta... On?? Ai, ai... he de fer alguna cosa...)

- Sara, Sara... filla? Que no em sents?... Ai carinyu... se n'ha anat la veu... ja et trucaré demà al matí. Joan!, que no m'escoltes? El mòbil no funciona!... La teva filla m'estava explicant no sé què dels mobles del nen i s'ha tallat de cop. Em sembla que l'hauríem de llençar. Segur que el Manel fa temps que va llençar la parella... Mira que és garrepa la Pili, enviar-los un joc de mòbils com a regal de bodes.. Ja se'ls podia haver gastat, ja!. Marxem? Ai, em sembla que he vist al Manel... Espera que no vull trobar-me'l... Ja marxa. Recorda'm que demà truqui a la nena, esta preocupada pel negoci del Paolo, les primeres collites de raïm sempre són dures... Potser els hauríem de donar un cop de mà, no creus carinyu?...

Pere, on puc llençar aquests dos mòbils?... Si, si... dos!, els dos estan espatllats... és increïble!... la gent és tant rara i el món està ple de casualitats. Ostras fixa't, però si són iguals... Saps que li he comprat a la Mari?... Si, ja t'ho vaig explicar, és la meva nova xicota... He comprat un joc de mòbils, em sembla que li farà molta il·lusió, així podrem estar tota l'estona en contacte...